

Carta do Prelado (febreiro 2012)

O froito maduro da caridade é a unidade. Tan desexada na Igrexa, o Prelado propón diversas maneiras para vivila no día a día.

13-02-2012

Queridísimos: ¡que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Teño a alegría de comunicarvos que o Santo Pai recibíume en audiencia hai dous días, o 30 de xaneiro. Como noutras ocasións, acudín a ese

encontro acompañado da vosa oración. Ao expresarlle os desexos de fidelidade a Deus como cristiáns, dos fieis e Cooperadores da Prelatura, asegúreille unha vez máis a constante oración de todas e de todos pola súa Persoa e as súas intencións. O Papa, como sempre, mostrouse moi afectuoso: agradeceu o servizo que a Obra presta á Igrexa e encargoume que transmitise a súa bendición aos fieis e aos labores apostólicos no mundo enteiro.

Secundemos sempre os ensinamentos do seu maxisterio, co afán de ofrecer a nosa axuda total á Santa Nai Igrexa. Vivamos a diario a realidade do ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*** : queredes moito ao Romano Pontífice, e secundemos a preparación para o *Ano da fe* que proclamará dentro dalgúns meses, para crecer nesta virtude e chegarnos a moitas xentes.

A semana anterior, coa festa da conversión de san Pablo, finalizou o octavario pola unidade dos cristiáns. Demos grazas a deus polos progresos que aos poucos, baixo a guía do Espírito Santo, están a cumprirse nesa dirección, e pidamos ao Paráclito que a súa graza se manifeste cada vez con maior eficacia: que mova os corazóns dos que se honran co nome de cristiáns a fin de que se cumpra o anhelos de Xesús na Última Cea: *ut omnes unum sint, sicut o teu, Pater, in me et ego in che!* [1] : que todos sexan un, como Ti, Pai, en min e Eu en ti.

Na Obra rezamos cada día esta oración *pro unitate apostolatus* : así o dispuxo san Xosemaría nos comezos mesmos do Opus Dei. E, ao longo dos anos, insistíunos na importancia desta pregaría, instándonos a **rezala porque a vivamos** . O noso Pai desexaba ardentemente que a súplica pola unidade de todos os que

cren en Cristo -máis aínda, de todos os homes- fóra apoiada polo empeño de facela realidade, ante todo, na propia vida.

Os nosos irmáns na fe, os primeiros cristiáns, deixáronnos un ensino claro: *perseveraban asiduamente na doutrina dos Apóstolos e na comunión, na fracción do pan e nas oracións* [2] . Moitas veces detivémonos neste resumo da historia da Igrexa primitiva: un texto ao que recorría frecuentemente o noso Pai, até o punto de que o quixo gravar no friso dun dos primeiros oratorios da Obra; e do mesmo xeito procedeu no do Pensionato, en Roma, cando dispuxo que se pintasen esas palabras na parede. Afirmaba sempre que ***o espírito do Opus Dei é espírito de primitiva cristiandade*** [3] ; e impulsábanos a que, en todo momento, tratásemos de comportarnos coa coherencia de

conduta de quen abriron o camiño da Igrexa.

O Papa Bieito XVI, ao comentar as características que **definen á primeira comunidade cristiá de Xerusalén, como lugar de unidade e de amor** [4] , puxo en resalte que san Lucas non se limita a describir unha situación xa pasada, senón que **ofrécenos isto como modelo, como norma da Igrexa presente, porque estas catro características deben constituír sempre a vida da Igrexa** [5] . Efectivamente, a fidelidade á doutrina dos Apóstolos; a unión de almas e de corazóns; a celebración da Sacra Eucaristía e a asiduidade na oración constitúen os alicerces da auténtica vida cristiá, necesarios para que a Igrexa cumpra plenamente a súa misión no mundo.

Neste contexto da pregaria pola unidade, desexo referirme concretamente á caridade que unía a

aquelas mulleres e a aqueles homes. Como refire tamén san Lucas, *a multitude dos crentes tiña un só corazón e unha soa alma* [6] .

A unión dos cristiáns é don do Espírito Santo, que habemos de implorar cunha oración asidua. Pero esa pregaria ha de estar sazónada pola caridade. Convenzámonos, como afirma o Santo Pai, de que **a nosa procura de unidade pódese realizar de maneira realista se o cambio dáse ante todo en nós mesmos e se deixamos que Deus actúe, se nos deixamos transformar a imaxe de Cristo, se entramos na vida nova en Cristo, que é a verdadeira vitoria. A unidade visible de todos os cristiáns sempre é unha obra que vén do alto, de Deus, unha obra que require a humildade de recoñecer a nosa debilidade e de acoller o don (...). A unidade que vén de Deus esixe, por tanto, o**

**noso compromiso diario de
abrírnos os uns aos outros na
caridade [7] .**

Predicou san Agustín que «a soberbia procrea división, mentres que a caridade é nai da unidade» [8] .

Habemos de ter conciencia de que cada un leva dentro de si o risco da disolución, porque todos arrastramos a tendencia a encumbrar o propio eu, que se alza como o maior inimigo da unidade. Non sería, por tanto, instrumento bo quen pensase egoístamente en si mesmo, quen se deixase dominar polo orgullo, quen non tentase desterrar as propias persoais miserias. Pola contra, a *caridade sincera* , sen finxemento, como recomenda san Pablo [9] , estreita o lazo que mantén e asegura a fraternidade de persoas moi distintas entre si, sen menoscabar a lexítima diversidade de ideas e actuacións temporais. Por iso, o rogo sincero pola unidade dos cristiáns ha

de ir acompañado polo exercicio concreto da humildade e da caridade. ***Lograr esta unidade e facer que permaneza*** -explicaba o noso Fundador- ***é tarefa difícil, que se alimenta de actos de humildade, de renunciias, de silencios, de saber escoitar e comprender, de saber nobremente interesarse polo ben do próximo, de saber desculpar sempre que faga falta: de saber amar verdadeiramente, con obras*** [10] .

Nun cristián, o trato con todos os que atopa no seu camiño non se reduce nunca a mera cortesía ou a boa educación, senón que expresa a manifestación do Amor, con maiúscula, que Divos mesmo derrama nos nosos corazóns. Por iso, a caridade, o agarimo, non queda soamente nuns sentimentos, aínda que estes interveñan con forza nas nosas actuacións, pois non somos só espírito, senón homes ou mulleres de

carne e óso. Con todo, todos necesitamos purificar os sentimentos; doutro xeito, o que quizá comezou como un amor altruísta corre o risco de converterse en froito do egoísmo, en procura da propia excelencia, en satisfacción desorbitada do propio *ego* .

Na encíclica *Deus caritas est*, Bieito XVI explica que **os sentimentos van e veñen. Poden ser unha marabillosa chispa inicial, pero non son a totalidade do amor [11]** . Débense purificar, lograr que maduren mediante a abnegación; só así o sentimento **convértese en amor no pleno sentido da palabra [12]** .

Non hai máis modelo que Xesucristo. Por iso, a caridade cristiá consiste en amar como El amounos: até a entrega completa da súa ser ao Pai, por amor e para a nosa salvación. Legóunolo como testamento na

*Última Cea: un mandamento novo
douvos: que vos amedes uns a outros.
Como Eu ameivos, amádevos tamén
uns a outros. Nisto coñecerán todos
que sodes os meus discípulos, se vos
tedes amor uns a outros [13] .*

Naquelas primitivas comunidades cristiás deuse corpo a este mandamento novo, até o punto de que os pagáns comentaban asombrados: «¡Mirade como se aman!» [14] .

A verdadeira caridade cristiá, participación da que sobordaba do corazón do Verbo encarnado, vai empapada polo sacrificio; non busca a afirmación persoal, senón o ben dos outros; e configúrase como unha tarefa que nunca cabe considerar concluída: necesitamos aprender a querer, fixándonos no exemplo do noso Señor, da Santísima Virxe e dos santos que máis amaron a Deus e ao próximo. Sintamos a responsabilidade de comezar e

recomenzar en cada xornada, moitas veces ao día, con detalles pequenos de servizo e de entrega aos demais - ás veces en cousas de máis importancia- que os outros quizá non descubren, pero que non pasan inadvertidos á mirada do noso Pai Deus. Lembremos a insistencia con que o noso Pai dirixíanos aquelas palabras do profeta: *discite benefacere* [15] , aprendede a facer o ben, aprendamos a acabar ben o que nos ocupe.

E ao conducirnos deste xeito, **vese que é posible o amor ao próximo no sentido enunciado pola Biblia, por Xesús. Consiste xustamente en que, en Deus e con Deus, amo tamén á persoa que non me agrada ou nin sequera coñezo. Isto só pode levar a cabo a partir do encontro íntimo con Deus, un encontro que se converteu en comunión de vontade, chegando a implicar o sentimento. Entón aprendo a**

mirar a esa outra persoa, non xa só cos meus ollos e sentimentos, senón desde a perspectiva de Xesucristo [16] .

Este modo de comportarse require certamente -non me importa repetilo- que nos esforcemos por deixar de lado noso eu, esquecéndonos de nós mesmos. Caridade e humildade van estreitamente unidas; e o seu froito maduro é a unidade. ***Cando sinceramente considerámonos nada; cando comprendemos que, sen o auxilio divino, a máis débil e fraca das criaturas sería mellor que nós; cando nos vemos capaces de todos os erros e de todos os horrores; cando nos sabemos pecadores aínda que pelexemos con empeño para apartarnos de tantas infidelidades, ¿como imos pensar mal dos demais?, ¿como se poderá alimentar no corazón o fanatismo, a intolerancia, a***

altanería? A humildade lévanos como da man a esa forma de tratar ao próximo, que é a mellor: a de comprender a todos, convivir con todos, desculpar a todos; non crear divisións nin barreiras; comportarse ¡sempre!- como instrumentos de unidade [17] .

A caridade, como toda virtude, ha de exercitarse con orde. Por iso, sen discriminar a ninguén, dirixirase en primeiro lugar a quen temos ao redor: a propia familia, os amigos, os compañeiros de profesión, os veciños e coñecidos... Desta maneira, contribuímos a que se volva máis sólida a unidade da Igrexa e colaboramos -apoiados na oración- a que se produza a ansiada unión de todos os cristiáns. ¿Como tratamos ás persoas que Deus puxo ao noso carón? ¿Que detalles concretos, cotiáns, de servizo alegre, referimos a cada un? ¿Empeñámonos para que no fogar, no ambiente de traballo, no

círculo de amizades que frecuentamos, maniféstese o *bo olor de Cristo* [18] da sincera amizade, dun agarimo humano empapado de amor a Deus?

O principal apostolado que os cristiáns habemos de realizar no mundo -escribiu san Xosemaría - , ***a mellor testemuña de fe, é contribuír a que dentro da Igrexa respírese o clima da auténtica caridade. Cando non nos amamos de verdade, cando hai ataques, calumnias e rifas, ¿quen sentirá atraído polos que sosteñen que predicán a Boa Nova do Evanxeo?*** [19] .

O Señor pide que realicemos unha sementa de comprensión e desculpa nos distintos ambientes da sociedade. A isto chama a cada cristián, iso espera dos homes. É posible esta sementa se nos move a caridade de Cristo, que sabe volver

compatibles as diferenzas de carácter, de educación, de cultura, na unidade do Corpo místico, sen que nada a rompa. ***O Apóstolo non rexeita a diversidade: cada un ten de Deus o seu propio don, quen dunha maneira, quen doutra (cfr. 1 Cor 7, 7). Pero esas diferenzas han de estar ao servizo do ben da Igrexa. Eu síntome movido agora a pedir ao Señor -escribe san Xosemaría- (...) que non permita que na súa Igrexa a falta de amor encizañe ás almas. A caridade é o sal do apostolado dos cristiáns; se perde o sabor, ¿como poderemos presentarnos ante o mundo e explicar, coa cabeza alta, aquí está Cristo ? [20] .***

Dentro de dúas semanas, o 14 de febreiro, conmemoraremos na Obra o aniversario da extensión do labor apostólica ás mulleres, en 1930, e da fundación da Sociedade Sacerdotal da Santa Cruz, en 1943. O noso Pai

considerou que esa coincidencia de datas, en anos distintos, era unha manifestación da Providencia divina, que desexaba subliñar con forza a unidade do Opus Dei. Agradecemos este don divino, que cada unha e cada un de nós debe fomentar e defender, ante todo, en nosa propia vida, e tamén ao noso ao redor.

Recemos por todos os Pastores da Igrexa, para que todos, con Pedro, Cabeza visible do Corpo místico, vaiamos a Xesús por María. Non cesemos de clamar ao Espírito Santo pola incorporación plena dos cristiáns e da humanidade enteira na unidade da Igrexa católica, de modo que se cumpran as palabras do noso Señor: *teño outras ovellas que non son deste curro, a esas tamén é necesario que as traia, e ouvirán a miña voz e formarán un só rabaño, cun só pastor* [21] .

Non quero terminar sen un recordo explícito do queridísimo don Álvaro, que o día 19 celebraba o seu santo. Da súa resposta a Deus podemos aprender, entre tantas cousas, a coidar con esmero esta familia sobrenatural á que o Señor nos chamou -a Igrexa, a Obra-, gastándonos gustosamente neste empeño, como o primeiro sucesor de san Xosemaría á fronte do Opus Dei.

Como sempre, acompañádeme nas miñas intencións; concretamente, de maneira especial, rezade polos fillos meus, Agregados da Prelatura, que ordenarei de diáconos o próximo día 18.

Con todo agarimo, bendícevos

o voso Pai

+ Javier

Roma, 1 de febreiro de 2012.

[1] *Jn* 17, 21.

[2] *Hch* 2, 42.

[3] San Xosemaría, Notas da predicación, 23-IV-1963.

[4] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 19-I-2011.

[5] *Ibid* .

[6] *Hch* 4, 32.

[7] Bieito XVI, Alocución no Ángelus, 22-I-2012.

[8] San Agustín, *Sermón* 46, 18 (PL 38, 280).

[9] Cfr. 2 *Cor* 6, 6.

[10] San Xosemaría, Notas da predicación, ano 1972.

[11] Bieito XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 17.

[12] *Ibid* .

[13] *Jn* 13, 34-35.

[14] Tertuliano, *Apologético* 39, 7
(CCL 1, 151).

[15] *Is* 1, 17.

[16] Bieito XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 18.

[17] San Xosemaría, *Amigos de Deus*,
n. 233.

[18] *2 Cor* 2, 15.

[19] San Xosemaría, *Amigos de Deus* ,
n. 226.

[20] *Ibid* ., n. 234.

[21] *Jn* 10, 16.